

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 6 sierpnia 1958 r.

Nr 60

TRESC:

Poz:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 335 — nr 168 z dnia 1 lipca 1958 r. o zmianie uchwały z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei . 541
- ZARZĄDZENIA:**
- 336 — nr 154 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1958 r. w sprawie wynagrodzenia sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi . 542
- 337 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 30 czerwca 1958 r. w sprawie zasad koordynacji oraz uzgadniania programów i lokalizacji budownictwa zakładowych domów mieszkalnych z właściwymi organami rad narodowych i obowiązku uzgadniania z nimi przydziałów mieszkaniowych oraz ustalania wysokości wkładu własnego w zakładowych domach mieszkalnych . 543
- 338 — Ministra Finansów z dnia 10 lipca 1958 r. w sprawie finansowania kontraktacji produkcji roślinnej i zwierzęcej . 544
- 339 — Ministra Finansów z dnia 26 lipca 1958 r. w sprawie skreślenia z listy biegłych księgowych uprawnionych do udziału w komisjach rewizyjnych przedsiębiorstw państwowych . 545
- 340 — Ministrów: Szkolnictwa Wyzszego, Oświaty i Rolnictwa z dnia 16 lipca 1958 r. w sprawie utworzenia Zawodowego Studium Pedagogicznego w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu oraz w sprawie uprawnień absolwentów Studium . 546
- 341 — Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 17 lipca 1958 r. w sprawie gospodarowania drewnem używanym i odpadami drzewnymi w jednostkach gospodarki uspołecznionej . 547
- 342 — Ministra Komunikacji z dnia 24 lipca 1958 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek należności za przejazdy w celach służbowych środkiem lokomocji stanowiącym własność pracownika . 548
- 343 — Ministra Komunikacji z dnia 26 lipca 1958 r. zmieniające zarządzenie z dnia 28 listopada 1957 r. w sprawie gospodarowania służbowymi pojazdami samochodowymi i zasad ich używania . 548

335

UCHWAŁA NR 168 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lipca 1958 r.

o zmianie uchwały z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei.

Na podstawie art. 4 i 5 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 184 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za wysługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-39, poz. 531 oraz z 1956 r. Nr 4, poz. 30 i Nr 63, poz. 747) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł uchwały otrzymuje brzmienie:

„w sprawie umundurowania i odznak służbowych oraz dodatku za wysługę lat pracowników resortu komunikacji objętych przepisami dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych”;

2) skreśla się rozdział 1 (§§ 1—13);

3) § 14 otrzymuje brzmienie:

„§ 14. 1. Prawo do bezpłatnego umundurowania służbowego wraz z odpowiednimi odznakami (dystynkcjami) służbowymi przysługuje zatrudnionym w pełnym wymiarze godzin pracownikom:

1) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” oraz przedsiębiorstw (zakładów pracy) wyodrębnionych po roku 1945 z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, a pozostających w resorcie komunikacji, z wyjątkiem kierowniczek i wychowawczyń przedszkoli;

2) Zakładów Wytwórczych Urządzeń Sygnalizacyjnych w Welnowcu, Gotartowickiej Fabryki oraz Fabryki Sygnałów Kolejowych w Żarach;

3) Centralnego Ośrodka Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa;

4) szkół kolejowych resortu komunikacji;

5) komórek organizacyjnych Ministerstwa Komunikacji objętych przepisem art. 1 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216);

6) Centralnego Zarządu Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego.

2. Prawo do bezpłatnego umundurowania służbowego wraz z odpowiednimi odznakami (dystynkcjami) służbowymi przysługuje również Ministrowi Komunikacji, podsekretarzom stanu w Ministerstwie Komunikacji oraz uczniom szkół kolejowych resortu komunikacji.

3. Warunek zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin, o którym mowa w ust. 1, nie odnosi się do pracowników mianowanych (etatowych).

4. Umundurowanie powinno być zasadniczo koloru granatowego, obuwie koloru czarnego. Odznaki (dystynkcje) służbowe powinny być koloru srebrnego i złotego. Części składowe i jakość umundurowania służbowego, zakres uprawnień do umundurowania, urzędową tabelę uprawnionych do umundurowania ze wskazaniem minimalnych okresów zużycia poszczególnych części oraz wzory mundurów, odznak (dystynkcji) służbowych i rozróżnienia

służb ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych P.R.L.”;

4) § 15 skreśla się;

5) w § 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownicy uprawnieni do bezpłatnego umundurowania zachowują w razie zwolnienia ze służby z urzędu, z wyjątkiem zwolnienia dyscyplinarnego lub z winy pracownika, umundurowanie na własność, bez obowiązku jakiegokolwiek dopłaty. Uczeń, który ukończył naukę w szkole, zachowuje umundurowanie na własność.”;

6) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. 1. Obowiązek noszenia munduru w służbie z odpowiednimi dystynkcjami służbowymi mają pracownicy pełniący służbę na stanowiskach, których wykaz ustali Minister Komunikacji. Noszenie munduru w służbie przez pozostałych pracowników, jak również noszenie umundurowania poza służbą przez wszystkich pracowników uprawnionych do umundurowania, pozostawia się ich uznaniu.

2. Pracownicy nie mający obowiązku noszenia umundurowania w służbie otrzymują według własnego wyboru bądź umundurowanie gotowe, bądź kupon materiału z dodatkami krawieckimi lub ekwiwalent umundurowania w wysokości cen zakupu umundurowania gotowego.”;

7) w § 19 ust. 1 wyrazy „w § 1 oraz w § 14 ust. 8” zastępuje się wyrazami „w § 14 ust. 1 oraz w Centralnym Biurze Dokumentacji Technicznej Taboru Kolejowego”;

8) w § 20 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Dodatki, o których mowa w § 19, wypłaca się raz w roku, obliczając je od rocznego uposażenia zasadniczego, wynikającego z posiadanej grupy uposażenia.

2. W zakładach pracy, w których nie są stosowane grupy uposażenia, podstawę wymiaru dodatku za wysługę lat ustali Minister Komunikacji, dostosowując tę podstawę do uposażeń zasadniczych pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” na podobnych w zasadzie stanowiskach”.

§ 2. Pracownikom Ministerstwa Komunikacji, którzy przeszli do pracy w tym Ministerstwie z b. Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego, zalicza się do stażu pracy stanowiącego podstawę wymiaru dodatku za wysługę lat czas pracy w odpowiednich komórkach organizacyjnych b. Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

336

ZARZĄDZENIE Nr 154 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 lipca 1958 r.

w sprawie wynagrodzenia sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi.

Na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wyborów, zakresu działania oraz praw i obowiązków sołtysa (Dz. U. Nr 15, poz. 67 i Nr 48, poz. 237) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wynagrodzenie sołtysów z tytułu inkasa podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi — z wyjątkiem należności z tytułu funduszu gromadzkiego — nie może przekroczyć średnio:

- 1) w województwach: bydgoskim, gdańskim, katowickim, krakowskim, opolskim, poznańskim i rzeszowskim — 1,5‰,
- 2) w województwach: łódzkim, lubelskim, wrocławskim i zielonogórskim — 2‰,
- 3) w województwach: kieleckim, olsztyńskim, szczecińskim i warszawskim — 2,5‰,
- 4) w województwach: białostockim i koszalińskim — 3‰

— zainkasowanych przez sołtysów kwot objętych inkasem oraz bezpośrednich dobrowolnych wpłat z terenu wsi z tytułu podatku gruntowego, Państwowego Funduszu Ziemi, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe oraz równoważnika pieniężnego za nie wykonane dostawy obowiązkowe.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej określa średni procent wynagrodzenia sołtysów dla poszczególnego powiatu w ten sposób, aby średni procent wynagrodzenia sołtysów dla wszystkich powiatów województwa nie przekroczył średniej granicy wynagrodzenia ustalonego w ust. 1.

3. Prezydium powiatowej rady narodowej określa procent wynagrodzenia dla poszczególnego sołtysa w ten sposób, aby średni procent wynagrodzenia dla wszystkich sołtysów w powiecie nie przekroczył średniej granicy wynagrodzenia, ustalonego dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. Wysokość wynagrodzenia sołtysów z tytułu inkasa należności funduszu gromadzkiego określają gromadzkie rady narodowe. Górna granica tego wynagrodzenia nie może przekroczyć 3‰ wpłacanych kwot.

§ 2. Obliczenia wynagrodzenia sołtysa z tytułu inkasa dokonuje się raz w miesiącu na podstawie:

- 1) dowodów wpłat zainkasowanych przez sołtysów kwot,
- 2) danych o wpłatach z tytułu podatku gruntowego, Państwowego Funduszu Ziemi, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe oraz równoważnika pieniężnego za nie wykonane dostawy obowiązkowe, dokonanych z terenu wsi bezpośrednio przez dłużników do kasy gromadzkiej rady narodowej lub wydziału finansowego prezydium powiatowej rady narodowej albo inspektoratu powiatowego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 3. Sołtys, który przed wybraniem go na stanowisko był inkasentem podatkowym, jest obowiązany w okresie wypowiedzenia umowy o pracę w charakterze inkasenta nadal pełnić czynności dotychczasowe nie tylko na terenie swej wsi, ale także w pozostałych wsiach należących do gromady — do czasu rozpoczęcia w tych wsiach inkasa przez soł-